

[Arbejds- og socialministeren.]

af vore kendteste læger på dette område havde sæde. Det var dette udvalgs opfattelse, at hvis der ikke kunne gives attest for udsigt til helbredelse indenfor det nævnte tidsrum, måtte mulighederne for helbredelse anses for at være så ringe, at patienten som oftest ville kunne betegnes som kronisk syg. I så fald måtte patienter normalt være henvist til invaliderente.

For de patienter, der har fået den særlige hjælp fra lovens ikrafttræden i 1949, er 2 års perioden udløbet, og socialministeriet har, som det ærede medlem fremførte fornylig, fra Københavns magistrat modtaget et forslag om forlængelse af perioden. Såvidt jeg forstår, mener tuberkuloselægerne, at de behandlingsmetoder, der nu anvendes, har ændret udsigterne for patienternes helbredelse, således at der kan nås heldige resultater i tilfælde, som man tidligere anså for kroniske. I disse tilfælde må man dog ofte regne med en noget længere behandlingsperiode end de 2—3 år, der nævnes i loven.

Der forhandles for tiden med sundhedsstyrelsen om spørgsmålet, og først når jeg har modtaget svar derfra, vil jeg kunne se, om det tidsrum, i hvilket hjælpen efter den gældende lov kan ydes, fortsat kan anses for tilstrækkeligt til at dække behandlingen af de ikke-kroniske tuberkulosestilfælde. Jeg er derfor desværre ikke i stand til i dag at tage endelig stilling til det rejste spørgsmål.

Mørk: Jeg er ikke i den situation, at jeg kan erklære mig helt tilfreds med ministerens udtalelser, og jeg vil forbeholde mig — eller rettere sagt mit parti vil forbeholde sig — at tage hele dette spørgsmål op til nærmere overvejelse og undersøgelse i den kommende tid.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Petra Petersen* til arbejds- og socialministeren.

Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med forsorgslovens ånd, at en kommune forlanger, at en tuberkuløs invalid skal skaffe kautionister for at få lån til indskud ved leje af en bedre lejlighed?

Petra Petersen: I det cirkulære, der fra socialministeriet er udsendt til de sociale udvalg angående administrationen af forsorgsloven vedrørende tuberkuloseramte, står

der, at der, når det skønnes nødvendigt, også kan gives den syge hjælp til en bedre lejlighed. Da tuberkuloseloven i høj grad giver de sociale udvalg ret til at skønne også med hensyn til bolig, er det, jeg stiller mit spørgsmål til den højtærede socialminister.

Sagen er: en ung familieforsørger i Odense blev i foråret 1950 ramt af tuberkulose og fik et fem måneders sanatorieophold. I januar i år blev han igen bl. a. på grund af dårlige boligforhold sendt på sanatorium, denne gang i seks måneder. Ved hjemsendelsen i juli blev hans helbredstilstand betegnet som god. I mandags blev han igen taget til behandling på sanatoriet. De to første sanatorieophold gjaldt venstre lunge; denne gang er det højre lunge, altså en forværing af den syges helbredstilstand. Manden har i sit ægteskab en lille dreng på ca. 2 år. Barnet er fornylig på Odense sygehus taget i behandling for bronchitis. Familiens lejlighed består af to små værelser, stuen er kvist, og soveværelset er et lille tagkammer, der måler 2,80 × 2,80. Der findes intet køkken, maden laves på primus i soveværelset. Det er umuligt under disse primitive boligforhold at foretage de nødvendige forholdsregler mod smitte, f. eks. renholdelse af spisebestik o. lign. Familiens tre medlemmer er klumpet sammen i det lille rum, der også udgør køkkenet, og mad- og petroleumsos står i det lille soveværelse. Den syge mands kur kan ikke overholdes i de små overfyldte rum, og om vinteren er der hundekoldt under taget. Lægerne erklærede, at familien skulle have en anden lejlighed, og i august i år lykkedes det manden gennem bolignævnet i Odense at skaffe sig en rigtig lejlighed i et nybygget hus. For at få lejligheden skulle han imidlertid skaffe et indskud på 850 kr. og da manden henvendte sig til socialkontoret, fik han at vide, at pengene skulle lånes i en bank, og at han skulle skaffe to kautionister. En tuberkuløs arbejder kan givet ingen kautionister skaffe, og familien fik ikke lejligheden.

Er dette i lovens ånd? Har man ifølge lovens ord ikke fra myndighedernes side pligt til at hjælpe en sådan familie til en beboelig lejlighed?

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensens): Jeg vil gerne til indledning sige til det ærede medlem fru Petra Petersen, at det er jo ikke muligt for mig, når jeg ikke på et tidligere tidspunkt har fået det specielle tilfælde opgivet, at komme ind på en drøftelse af disse forhold. Hvis det